

ΕΠΙΓΡΑΦΗ ΕΚ ΔΕΚΕΛΕΙΑΣ

Ἡ ἐνταῦθα ἐκδιδραμένη ἐπιγραφή (ἣτις ἐξεδόθη προ-
χείρως ἐν τῇ « Ἐφημερίδι » τῆς 31 Αὐγούστου 1888)
εἶνε τὸ ἐπίλοιπον τοῦ γρατρικοῦ ψηφίσματος τοῦ ἐν σελ.
70 ἐξ. τοῦ ἔτους 1883 τῆς Ἀρχ. Ἐφημερ. ὑπὸ Σ.
Α. Κουμανούδη καὶ ἐν τῷ C. I. A. II, ἀρ. 841^b ὑπὸ
U. Koehler ἐκδοθέντος. Εἶνε δὲ ἀναγεγραμμένη εἰς
τὴν αὐτὴν στήλην, ἀλλ' ἐπὶ τῆς ἀντιθέτου ἐπιφανείας·

ἦτο ἄρα ἡ στήλη ἀπισθόγραφος. Ἐμεινε δὲ ἀπὸ τοῦ
1883 ἀπαρατήρητος ὡς ὑπὸ σκληροῦ τινοῦ ἐπιχρίσμα-
τος κεκαλυμμένη. Μόλις ἐπ' ἐσχάτων ἀνεκάλυψεν αὐτὴν
ὁ διευθυντὴς τῆς περὶ τὸ Τατόι Βασιλικῆς ἐπαύλεως κ.
Μύντερ, ὅστις, πέμψας πρὸς ἐμὲ ἀντίγραφον καὶ χαρτι-
νον ἔκτυπον, μὲ παρεκάλει νὰ ἐκδώσω αὐτὴν προση-
κόντως διὰ τῆς Ἀρχ. Ἐφημερίδος.

Ε Α Ν Δ Ε Τ Ι Τ Ο Υ Τ Ω Ν Δ Ι Α Κ Ω Λ Υ Η Ι Ο Π Ο Ι Α Ν Ο Ι
Ε Ρ Ε Υ Ξ Ε Π Ρ Ο Γ Ρ Α Φ Η Ι Ε Ν Θ Α Υ Θ Α Α Γ Ε Ν Τ Α Μ Ε Ι
60 Α Κ Α Ι Τ Α Κ Ο Ρ Ε Ι Α Π Ρ Ο Γ Ρ Α Φ Ε Ν Δ Ε Π Ρ Ο Π Ε Μ Π
Τ Α Τ Η Ξ Δ Ο Ρ Π Ι Α Ξ Ε Ν Π Ι Ν Α Κ Ι Ω Ι Λ Ε Λ Ε Υ Κ Ω Μ
Ε Ν Ω Ι Μ Η Λ Α Τ Τ Ο Ν Η Ξ Π Ι Θ Α Μ Ι Α Ι Ω Ι Ο Π Ο Α Ν Δ
Ε Κ Ε Λ Ε Ι Η Ξ Ε Ρ Ο Ξ Φ Ο Ι Τ Ω Ξ Ι Ν Ε Ν Α Ξ Τ Ε Ι Τ Ο Δ
Ε Ψ Η Φ Ι Ξ Μ Α Τ Ο Δ Ε Κ Α Ι Τ Α Ι Ε Ρ Ε Ω Ξ Υ Ν Α Α Ν Α Γ
65 Ρ Α Ψ Α Ι Τ Ο Ν Ι Ε Ρ Ε Α Ε Ν Ξ Τ Η Λ Η Ι Λ Ι Θ Ι Ν Η Ι Π Ρ
Ο Ξ Θ Ε Ν Τ Ο Β Ω Μ Ο Δ Ε Κ Ε Λ Ε Ι Α Ξ Ι Ν Τ Ε Λ Ε Ξ Ι Τ Ο
Ι Ξ Ε Α Υ Τ Ο Ν Ι Κ Ο Δ Η Μ Ο Ξ Ε Ι Π Ε Τ Α Μ Ε Ν Α Λ Λ Α Κ Α Τ
Α Τ Α Π Ρ Ο Τ Ε Ρ Α Ψ Η Φ Ι Ξ Μ Α Τ Α Α Κ Ε Τ Α Ι Π Ε Ρ Ι Τ
Ε Ξ Ε Ι Ξ Α Γ Ω Γ Η Ξ Τ Ω Ν Π Α Ι Δ Ω Ν Κ Α Ι Τ Η Ξ Δ Ι Α Δ
70 Ι Κ Α Ξ Ι Α Ξ Τ Ο Ξ Δ Ε Μ Α Ρ Τ Υ Ρ Α Ξ Τ Ρ Ε Ξ Ο Ξ Ε Ι Ρ Η
Τ Α Ι Ε Π Ι Τ Η Ι Α Ν Α Κ Ρ Ι Ξ Ε Ι Π Α Ρ Ε Χ Ε Ξ Θ Α Ι Ε Κ Τ
Ω Ν Ε Α Υ Τ Ο Θ Ι Α Ξ Ω Τ Ω Ν Μ Α Ρ Τ Υ Ρ Ο Ν Τ Α Ξ Τ Α Υ Π Ε Ρ Ω Τ Ω Μ Ε
Κ Α Ι Ε Π Ο Μ Ν Υ Ν Τ Α Ξ Τ Ο Ν Δ Ι Α Τ Ο Ν Φ Ρ Α Τ Ρ Ι Ο Ν
Μ Α Ρ Τ Υ Ρ Ε Ν Δ Ε Τ Ο Ξ Μ Α Ρ Τ Υ Ρ Α Ξ Κ Α Ι Ε Π Ο Μ Ν Υ
75 Ν Α Ι Ε Χ Ο Μ Ε Ν Ο Ξ Τ Ο Β Ω Μ Ο Ε Α Ν Δ Ε Μ Η Ω Ξ Ι Ε Ν Τ
Ω Θ Ι Α Ξ Ω Ι Τ Ο Τ Ω Ι Τ Ο Ξ Ο Τ Ο Ι Τ Ο Ν Α Ρ Ι Θ Μ Ο Ν Ε
Κ Τ Ω Ν Α Λ Λ Ω Ν Φ Ρ Α Τ Ε Ρ Ω Ν Π Α Ρ Ε Χ Ε Ξ Θ Ω Ο Τ Α Ν
Δ Ε Η Ι Η Δ Ι Α Δ Ι Κ Α Ξ Ι Α Ο Φ Ρ Α Τ Ρ Ι Α Ρ Χ Ο Ξ Μ Η Π
Ρ Ο Τ Ε Ρ Ο Ν Δ Ι Δ Ο Τ Ω Τ Η Ψ Η Φ Ο Ν Π Ε Ρ Ι Τ Ω Ν Π Α Ι
80 Δ Ω Ν Τ Ο Ι Ξ Α Π Α Ξ Ι Φ Ρ Α Τ Ε Ρ Ξ Ι Π Ρ Ι Ν Α Ν Ο Ι Α Υ
Τ Ο Τ Ο Ε Ι Ξ Α Γ Ο Μ Ε Ν Ο Θ Ι Α Ξ Ω Τ Α Ι Κ Ρ Υ Β Δ Η Ν Α
Π Ο Τ Ο Β Ω Μ Ο Φ Ε Ρ Ο Ν Τ Ε Ξ Τ Η Ν Ψ Η Φ Ο Ν Δ Ι Α Ψ Η Φ
Ι Ξ Ω Ν Τ Α Ι Κ Α Ι Τ Α Ξ Ψ Η Φ Ο Ξ Τ Α Ξ Τ Ο Τ Ω Ν Ε Ν Α Ν
Τ Ι Ο Ν Τ Ω Ν Α Π Α Ν Τ Ω Ν Φ Ρ Α Τ Ε Ρ Ω Ν Π Α Ρ Ο Ν
85 Τ Ω Ν Ε Ν Τ Η Ι Α Γ Ο Ρ Α Ι Ο Φ Ρ Α Τ Ρ Ι Α Ρ Χ Ο Ξ Δ Ι Α Ρ
Ι Θ Μ Η Ξ Α Τ Ω Κ Α Ι Α Ν Α Γ Ο Ρ Ε Υ Ε Τ Ω Ο Π Ο Τ Ε Ρ Α Ν
Ψ Η Φ Ι Ξ Ω Ν Τ Α Ι Ε Α Ν Δ Ε Ψ Η Φ Ι Ξ Α Μ Ε Ν Ω Ν Τ Ω Ν Θ
Ι Α Ξ Ω Τ Ω Ν Ε Ν Α Ι Α Υ Τ Ο Ι Ξ Φ Ρ Α Τ Ε Ρ Α Ο Ι Α Λ Λ Ο
Ι Φ Ρ Α Τ Ε Ρ Ε Ξ Α Π Ο Ψ Η Φ Ι Ξ Ω Ν Τ Α Ι Ο Φ Ε Ι Λ Ο Ν Τ

90 Ω Ν Ε Κ Α Τ Ο Ν Δ Ρ Α Χ Μ Α Ξ Ι Ε Ρ Α Ξ Τ Ω Ι Δ Ι Ι Τ Ω Ι Φ
 Ρ Α Τ Ρ Ι Ω Ι Ο Ι Θ Ι Α Ξ Ω Τ Α Ι Π Λ Η Ν Ο Ξ Ο Ι Α Ν Τ Ω Ν
 Θ Ι Α Ξ Ω Τ Ω Ν Κ Α Τ Η Γ Ο Ρ Ο Ι Η Ε Ν Α Ν Τ Ι Ο Μ Ε Ν Ο Ι
 Φ Α Ι Ν Ω Ν Τ Α Ι Ε Ν Τ Η Ι Δ Ι Α Δ Ι Κ Α Ξ Ι Α Ι Ε Α Ν Δ Ε
 Α Π Ο Ψ Η Φ Ι Ξ Ω Ν Τ Α Ι Ο Ι Θ Ι Α Ξ Ω Τ Α Ι Ο Δ Ε Ε Ι Ξ Α
 95 Γ Ω Ν Ε Φ Η Ι Ε Ι Ξ Τ Ο Ξ Α Ρ Α Ν Τ Α Ξ Τ Ο Ι Ξ Δ Ε Α Ρ Α Ξ
 Ι Δ Ο Ξ Ε Ι Ε Ν Α Ι Φ Ρ Α Τ Η Ρ Ε Ν Γ Ρ Α Φ Ε Ξ Θ Ω Ε Ι Ξ Τ
 Α Κ Ο Ι Ν Α Γ Ρ Α Μ Μ Α Τ Ε Ι Α Ε Α Ν Δ Ε Α Π Ο Ψ Η Φ Ι Ξ Ω
 Ν Τ Α Ι Ο Ι Α Π Α Ν Τ Ε Ξ Ο Φ Ε Ι Λ Ε Τ Ω Ε Κ Α Τ Ο Ν Δ Ρ Α
 Χ Μ Α Ξ Ι Ε Ρ Α Ξ Τ Ω Ι Δ Ι Ι Τ Ω Ι Φ Ρ Α Τ Ρ Ι Ω Ι Ε Α Ν Δ Ε
 100 Α Π Ο Ψ Η Φ Ι Ξ Α Μ Ε Ν Ω Ν Τ Ω Ν Θ Ι Α Ξ Ω Τ Ω Ν Μ Η Ε Φ Η
 Ι Ε Ι Ξ Τ Ο Ξ Α Ρ Α Ν Τ Α Ξ Κ Υ Ρ Ι Α Ε Ξ Τ Ω Η Α Π Ο Ψ Η Φ
 Ι Ξ Γ Ξ Η Τ Ω Ν Θ Ι Α Ξ Ω Τ Ω Ν Ο Ι Δ Ε Θ Ι Α Ξ Ω Τ Α Ι Μ Ε
 Τ Α Τ Ω Ν Α Λ Λ Ω Ν Φ Ρ Α Τ Ε Ρ Ω Ν Μ Η Φ Ε Ρ Ο Ν Τ Ω Ν Τ Η Ν
 Ψ Η Φ Ο Ν Π Ε Ρ Ι Τ Ω Ν Π Α Ι Δ Ω Ν Τ Ω Ν Ε Κ Τ Ο Θ Ι Α Ξ Ο
 105 Τ Ο Ε Α Υ Τ Ω Ν Τ Ο Δ Ε Ψ Η Φ Ι Ξ Μ Α Τ Ο Δ Ε Π Ρ Ο Ξ Α Ν Α Γ
 Ρ Α Ψ Α Τ Ω Ο Ι Ε Ρ Ε Υ Ξ Ε Ι Ξ Τ Η Ν Ξ Τ Η Λ Η Ν Τ Η Ν Λ Ι
 Θ Ι Ν Η Ν Ο Ρ Κ Ο Ξ Μ Α Ρ Τ Υ Ρ Ω Ν Ε Π Ι Τ Η Ι Ε Ι Ξ Α Γ Ω
 Γ Ε Ι Τ Ω Ν Π Α Ι Δ Ω Ν Μ Α Ρ Τ Υ Ρ Ω Ν Ε Ι Ξ Α Γ Ε Ι Ε Α
 Υ Τ Ω Ι Υ Ο Ν Ε Ν Α Ι Τ Ο Τ Ο Ν Γ Ν Η Ξ Ι Ο Ν Ε Γ Γ Α Μ Ε Τ
 110 Η Ξ Α Λ Η Θ Η Τ Α Υ Τ Α Ν Η Τ Ο Ν Δ Ι Α Τ Ο Ν Φ Ρ Α Τ Ρ Ι Ο
 Ν Ε Υ Ο Ρ Κ Ο Τ Ι Μ Ε Ν Μ Ο Ι Π Ο Λ Λ Α Κ Α Ι Α Γ Α Θ Α Ε Ν
 Α Ι Ε Ι Δ Ε Π Ι Ο Ρ Κ Ο Ι Η Ν Τ Α Ν Α Ν Τ Ι Α
 . Ε Ν Ε Ξ Ε Ν Ο Ξ Ε Ι Π Ε Ν Δ Ε Δ Ο Χ Θ Α Ι Τ Ο Ι Ξ Φ Ρ Α Τ Ε Ρ Ξ Ι Π Ε Ρ Ι
 Τ Η Ξ Ε Ι Ξ Α Γ Ω Γ Η Ξ Τ Ω Ν Π Α Ι Δ Ω Ν Τ Α Μ Ε Ν Α Λ Λ Α Κ Α
 115 Τ Α Τ Α Π Ρ Ο Τ Ε Ρ Α Ψ Η Φ Ι Ξ Μ Α Τ Α Ο Π Ω Ξ Δ Α Ν Ε Ι Δ Ω Ξ Ι Ο Ι
 Φ Ρ Α Τ Ε Ρ Ε Ξ Τ Ο Υ Ξ Μ Ε Λ Λ Ο Ν Τ Α Ξ Ε Ι Ξ Α Γ Ε Ξ Θ Α Ι Α Π Ο
 Γ Ρ Α Φ Ε Ξ Θ Α Ι Τ Ω Ι Π Ρ Ω Τ Ω Ι Ε Τ Ε Ι Η Ω Ι Α Ν Τ Ο Κ Ο Υ Ρ Ε Ο
 Ν Α Γ Ε Ι Τ Ο Ο Ν Ο Μ Α Π Α Τ Ρ Ο Θ Ε Ν Κ Α Ι Τ Ο Υ Δ Η Μ Ο Υ Κ Α Ι Τ Η
 Ξ Μ Η Τ Ρ Ο Ξ Π Α Τ Ρ Ο Θ Ε Ν Κ Α Ι Τ Ο Υ Δ Η Μ Ο Υ Π Ρ Ο Ξ Τ Ο Ν
 120 Φ Ρ Α Τ Ρ Ι Α Ρ Χ Ο Ν Τ Ο Ν Δ Ε Φ Ρ Α Τ Ρ Ι Α
 Α Μ Ε Ν Ω Ν Α Ν Α Γ Ρ Α Ψ Α Ν Τ Α Ε Κ
 Ε Λ Ε Ε Ξ Π Ρ Ο Ξ Φ Ο Ι Τ Ω Ξ Ι Ε Κ Τ Ι Θ
 Α Ν Α Γ Ρ Α Ψ Α Ν Τ Α Ε Ν Ξ Α Ν Ι Δ
 Ο Ι Τ Η Ξ Λ Η Τ Ο Υ Ξ

Διὸς φρατρίο

ιερεὺς Θεόδωρος Εὐφραντίδο ἀν-

έγραψε καὶ ἔστησε τὴν στήλην.

Ἱερεῶσυνα τῶι ἱερεῖ διδόναι τ-

5 ἀδεῖ ἀπὸ τῶ μείο κωλῆν, πλευρόν, ὁ-

ς, ἀργυρίο III ἀπὸ τῶ κορείο κωλῆ-

ν, πλευρόν, ὁς, ἐλατῆρα χοινικια-

τον, οἶνο ἡμίχον, ἀργυρίο I.

Τὰδε ἔδοξεν τοῖς φράτεροι ἐπι

10 Φορμίωνος ἄρχοντος Ἀθηναίοι-

ς, φρατριαρχόντος δὲ Παντακλέ-
ος ἐξ Οἴο.

Ἱεροκλῆς εἶπε· ὅποσοι μήπω διεδικάσ-

θησαν κατὰ τὸν νόμον τὸν Δημοτικωνιδ-

15 ὶων, διαδικάσαι περὶ αὐτῶν τὸς φράτερ-

ας αὐτίκα μᾶλα, ὑποσχομένους πρὸς τὸ Δ-

ιὸς τῶ φρατρίο, φέροντας τὴν ψῆφον ἀπ-

ὸ τῶ βωμῶ· ὅς δ' ἂν δόξῃ μὴ ὦν φράττηρ ἑσα-

20 εὺς καὶ ὁ φρατρίαρχος ἐκ τῶ γραμματεῖ-

ο τῷ ἐν Δημοσιωνιδῶν καὶ τῷ ἀντιγράφου· ὁ δὲ εἰσαγωγῶν τὸν ἀποδικασθέντα ὀφειλέτω ἑκατὸν δραχμὰς ἱερὰς τῷ Διὶ τῷ φρατρίω, ἐσπράττεν δὲ τὸ ἀργύριον
 25 ν τοῦτο τὸν ἱερέα καὶ τὸν φρατρίαρχον ἢ αὐτὸς ὀφείλειν, τὴν δὲ διαδικασίαν τὸ λοιπὸν ἔναι τῷ ὑστέρωι ἔπει τῷ ἄν τὸ κάρειον θύσει τῆσι κορεώτιδι Ἀπατορίων, φέρεν δὲ τὴν ψῆφον ἀπὸ τῷ βωμῷ· ἐ-
 30 ἂν δὲ τις βόληται ἐφείναι ἐς Δημοσιωνιδας ὧν ἂν ἀποψηφίσωνται, ἐξείναι αὐτῷ· ἐλέσθαι δὲ ἐπ' αὐτοῖς συνηγόρος τὸν Δεκελειῶν οἶκον πέντε ἄνδρας ὑπερ-
 35 τριάκοντα ἔτη γεγονότας, τούτους δὲ ἐξορκωσάτω ὁ φρατρίαρχος καὶ ὁ ἱερεὺς συνηγορήσεν τὰ δικαιοτάτα καὶ ὅς ἐχάσεν ὀδένα μὴ ὄντα φράτερα φρατρίζ-
 40 εν· ὅτο δ' ἂν τῶν ἐφέντων ἀποψηφίσωνται Δημοσιωνίδαι, ὀφειλέτω χιλίας δρα-
 45 χμὰς ἱερὰς τῷ Διὶ τῷ φρατρίω· ἐσπραττέτω δὲ τὸ ἀργύριον τοῦτο ὁ ἱερεὺς τῷ Δεκελειῶν οἴκῳ, ἢ αὐτὸς ὀφειλέτω· ἐξείναι δὲ καὶ ἄλλωι τῷ βολομένωι τῶν φρατέρων ἐσπράττεν τῷ κοινῷ· ταῦ-
 50 τα δ' ἔναι ἀπὸ Φορμίωνος ἀρχοντος· ἐπιψηφίζεν δὲ τὸν φρατρίαρχον περὶ ὧν ἂν] διαδικάζεν δέηι κατὰ τὸν ἐνιαυτὸν ἕκαστον, ἐὰν δὲ μὴ ἐπιψηφίσῃ, ὀφειλέτω πεντακοσίας δραχμὰς ἱερὰς τῷ Διὶ
 55 τῷ φρατρίω[ι, ἐ]σπράττεν δὲ τὸν ἱερέα καὶ ἄλλο[ν τὸν βο]λόμενον τὸ ἀργύριον τοῦτο [τῷ κοινῷ], τὸ δὲ λοιπὸν ἄγειν τὰ μεία καὶ τὰ κόρεια ἐς Δεκέλειαν ἐπὶ τὸν βωμόν· ἐὰν δὲ μὴ θύσῃ ἐπὶ τῷ βωμῷ, ὀφ-
 60 ειλέτω πεντήκοντα] δραχμὰς ἱερὰς τῷ Διὶ τῷ φρατρίω· ἐσπραττέτω δὲ ὁ ἱερεὺς τῷ Δεκελειῶν οἴκῳ; ἢ] αὐτὸς ὀφειλέτω]. . . . .
 ἐὰν δὲ τι τούτων διακωλύῃ, ὅποι ἂν ὁ ἱερεὺς προγράψῃ ἐνθαῦθα ἄγειν τὰ μεία καὶ τὰ κόρεια. Προγράψεν δὲ πρόπεμπ-
 65 τα τῆς δορπίας ἐν πινακίωι λελευκωμένωι μῆλαττον ἢ σπιθαμιαίωι ὅπο ἂν Δεκελειῆς προσφοιτῶσιν ἐν ἄστει· τὸ δὲ ψήφισμα τόδε καὶ τὰ ἱερώσυνα ἀναγράψαι τὸν ἱερέα ἐν στήλῃ λιθίνῃι προ-
 ὄσθεν τῷ βωμῷ Δεκελειῶσιν τέλεσι τοῖς ἑαυτῷ. Νικόδημος εἶπε τὰ μὲν ἄλλα κατ-

ὰ τὰ πρότερα ψηφίσματα ἃ κέται περὶ τῆς εἰσαγωγῆς τῶν παιδῶν καὶ τῆς διαδικ-
 70 ιασίας, τὸς δὲ μάρτυρας τρεῖς ὅς εἴρηται ἐπὶ τῆσι ἀνακρίσει παρέχεσθαι ἐκ τῶν ἑαυτῷ θιασωτῶν μαρτυροῦντας τὰ ὑπερωτώμε(να)
 καὶ ἐπομύνοντας τὸν Δία τὸν φρατρίον· μαρτυρῆν δὲ τὸς μάρτυρας καὶ ἐπομύ-
 75 ναι ἐχομένους τῷ βωμῷ· ἐὰν δὲ μὴ ὦσι ἐν τῷ(ι) θιάσῳ τότε τοσοῦτοι τὸν ἀριθμὸν, ἐκ τῶν ἄλλων φρατέρων παρέχεσθαι· ὅταν δὲ ἦ ἡ διαδικασία, ὁ φρατρίαρχος μὴ πρότερον διδῶτω τῆ(ν) ψῆφον περὶ τῶν παι-
 80 δῶν τοῖς ἅπασιν φράτερσι, πρὶν ἂν οἱ αὐτῷ τῷ εἰσαγομένῳ θιασῶται κρούβῃη ἀπὸ τῷ βωμῷ φέροντες τὴν ψῆφον διαψηφίσωνται· καὶ τὰς ψῆφους τὰς τότεν ἐναντίον τῶν ἁπάντων φρατέρων παρόν-
 85 των ἐν τῆσι ἀγοραῖσι ὁ φρατρίαρχος διαριθμησάτω καὶ ἀναγορευέτω ὅποτερ' ἂν ψηφίσωνται· ἐὰν δὲ, ψηφισαμένων τῶν θιασωτῶν ἔναι αὐτοῖς φράτερα, οἱ ἄλλοι φράτερες ἀποψηφίσωνται, ὀφειλόντων
 90 ἑκατὸν δραχμὰς ἱερὰς τῷ Διὶ τῷ φρατρίω οἱ θιασῶται, πλὴν ὅσοι ἂν τῶν θιασωτῶν κατήγοροι ἢ ἐναντιόμενοι φαίνωνται ἐν τῆσι διαδικασίαι· ἐὰν δὲ ἀποψηφίσωνται οἱ θιασῶται, ὁ δὲ εἰσα-
 95 γων ἐφῆ· εἰς τὸς ἅπαντας, τοῖς δὲ ἅπασιν δόξει ἔναι φράτηρ, ἐνγραφέσθω εἰς τὰ κοινὰ γραμματεῖα· ἐὰν δὲ ἀποψηφίσωνται οἱ ἅπαντες, ὀφειλέτω ἑκατὸν δρα-
 100 χμὰς ἱερὰς τῷ Διὶ τῷ φρατρίω· ἐὰν δὲ, ἀποψηφισαμένων τῶν θιασωτῶν, μὴ ἐφῆ· εἰς τὸς ἅπαντας, κυρία ἔστω ἡ ἀποψηφίσις ἢ τῶν θιασωτῶν· οἱ δὲ θιασῶται μετὰ τῶν ἄλλων φρατέρων μὴ φερόντων τὴν ψῆφον περὶ τῶν παιδῶν τῶν ἐκ τῷ θιάσῳ
 105 τῷ ἑαυτῶν· τὸ δὲ ψήφισμα τόδε προσαναγράψάτω ὁ ἱερεὺς εἰς τὴν στήλην τὴν λιθίνην. Ὁρκος μαρτύρων ἐπὶ τῆσι εἰσαγωγῆσι τῶν παιδῶν· μαρτυρῶ ὅτι εἰσάγει ἑαυτῷ ὅν ἔναι τῶτον γνήσιον ἐγ γαμετ-
 110 ῆς· ἄληθῆ ταῦτα νῆ τὸν Δία τὸν φρατρίον· εὐορκῶ(ν)τι μὲν μοι πολλὰ καὶ ἀγαθὰ ἔναι· εἰ δ' ἐπιορκῶιν, τάναντία.
 Μενέζενος εἶπεν· δεδόχθαι τοῖς φράτερσι περὶ τῆς εἰσαγωγῆς τῶν παιδῶν τὰ μὲν ἄλλα κατὰ
 115 τὰ πρότερα ψηφίσματα, ὅπως δ' ἂν εἰδῶσι οἱ

φράστερες τοὺς μέλλοντας εἰσάγεσθαι, ἀπο-
γράφεσθαι τῷ πρώτῳ ἔτει ἢ ὡς ἂν τὸ κούρεο-
ν ἔχει τὸ ὄνομα πατρόςθεν καὶ τοῦ δήμου καὶ τῆ-
ς μητρός πατρόςθεν καὶ τοῦ δήμου πρὸς τὸν
120 φρατρίαρχον, τὸν δὲ φρατρίαρχον ἀπογραψ-
αμένων ἀναγράφαντα ἐκτιθέσθαι ὅπου ἂν Δεκ-
ελέες προσφοιτῶσι· ἐκτιθέσθαι δὲ τὰ ὀνόματα
ἀναγράφαντα ἐν σανιδίῳ λευκωμένῳ
αιτηζήτους . . . . .

Ἐπειδὴ τὸ ψήφισμα τοῦτο εἶνε τῷ ὄντι πολὺ
διδασκικὸν καὶ ἔχει χρείαν ἐρμηνείας ὡς περιέχον
πολλὰς ἀπορίας, καθὼς παρετήρησεν ὁ Κουμανού-
δης, θέλομεν δ' ἐπιχειρήσειν νὰ διαφωτίσωμεν αὐτὴν
ὅσον εἰς ἡμᾶς δυνατόν, ἐκρίναμεν ἐπάναγκες νὰ
ἐκπναλάσωμεν διὰ μικρῶν γραμμμάτων τὸ προεκδο-
θὲν πρῶτον αὐτῆς μέρος, ἵνα συμπληρωθῇ μὲν τὸ
μικρὸν ὑπολειφθὲν ἐν αὐτῷ χάσμα, ἀρθῇ δὲ καὶ ἡ
μικρὰ διαφορὰ ἢ μεταξὺ τῆς ἀναγνώσεως τοῦ Κου-
μανούδη καὶ Koehler, ἔχη δὲ καὶ ὁ ἀναγνώστης τὸ
ὅλον ψήφισμα πρὸ ὀφθαλμῶν. Ἡ ἀρίθμησις τῶν
στίχων ἀκολουθεῖ τὴν τοῦ πρώτου μέρος.

Ὁ λίθος καὶ αἱ διαστάσεις τῆς στήλης, τὰ
γράμματα καὶ ὁ χρόνος τῆς ἀναγραφῆς ὀρθῶς ἐση-
μειώθησαν ὑπὸ τοῦ Κουμανούδη· ἡ δὲ παρούσα ἐ-
πιγραφή κατέχει ὀλόκληρον τὴν ὀπίσω ἐπιφάνειαν,
ἥτις οὔτε ἐπίκρανον οὔτε ἄλλο οὐδὲν ἔχει κόσμημα
—ἀπόδειξις ὅτι εἶνε συνέχεια τοῦ ἐπὶ τῆς ἐτέρας
ἐπιφανείας ἀναγεγραμμένου ψηφίσματος· ἡ δὲ πρὸς
τὰ κάτω κολόβωσις ἐξηφάνισεν οὐ μόνον τὰ συμ-
πληρωθέντα, ἀλλὰ καὶ ἄλλους τινὰς ἔχει πολλοὺς
στίχους. Τὸ τελευταῖον μέρος τῆς ἐπιγραφῆς ἀπὸ
τοῦ στ. 113 καὶ ἐξ. τὸ περιλαμβανόν τὸ ψήφισμα
τοῦ Μενεξένου φαίνεται ὅτι ἀνεγράφη ἐν ὑστερωτέ-
ρω χρόνῳ, ἂν δύναται τις νὰ εἰκάσῃ τοῦτο ἐκ τοῦ
χρονόροιδεστέρου χαρακτῆρος τῶν γραμμμάτων, τῆς
μὴ στοιχηδὸν τάξεως αὐτῶν καὶ τῆς περὶ τὴν ὀρ-
θογραφίαν διαφορᾶς.

Οἱ στίχοι καὶ ἐν τῷ ὀπισθίῳ μέρει τοῦ ψηφί-
σματος περιέχουσι γράμματα 30, πλὴν τοῦ 67^{ου},
ἔχοντος 32 καὶ τοῦ 71^{ου}, 99^{ου} καὶ 103^{ου}, ἔχόν-
των 31, τοῦ 84^{ου} ἔχοντος 27 καὶ τοῦ 112^{ου} ἔχον-
τος 23. Ὁ δὲ στ. 72 εἶνε ἄγαν ὑπέρμετρος, πε-
ριέχων 37 γράμματα, διότι ὁ χαρακτῆς ἢ λησμο-
νήσας λέξιν τινὰ ἢ δι' ἄλλην αἰτίαν ἠναγκάσθη

νὰ μεταχαράξῃ τὸν στίχον καὶ νὰ στενοχωρήσῃ τὰ
37 γράμματα εἰς τὸν χώρον τῶν 30, ὀλιγορήσας
τὴν στοιχηδὸν τάξιν, ὡς φαίνεται ἐν τῇ διὰ κεφα-
λαίων γραμμμάτων ἐκτυπώσει, παραλείψας δὲ καὶ
μῖαν συλλαβὴν. Ἀπὸ δὲ τοῦ 113^{ου} καὶ ἐξῆς οὔτε
στοιχηδὸν εἶνε τεταγμένοι οὔτε ἰσάριθμα ἔχουσι
τὰ γράμματα οἱ στίχοι, ἀλλ' ὁ μὲν τὰ πλείστα
ἔχων περιέχει 37, ὁ δὲ τὰ ὀλίγιστα 32.

Ὡς πρὸς τὴν ὀρθογραφίαν παρατηροῦμεν ὅτι τὸ
ἦ δὲν ἀποδίδεται διὰ τοῦ ε, εἰμῆ ἐν στ. 69 τῶς ἀντὶ
τοῦ τῆς, ἐν στ. 96 δόξει ἀντὶ τοῦ δόξη, ἐν στ. 108
εἰσαρωγεῖ ἀντὶ τοῦ εἰσαρωγῆ καὶ ἐν στ. 118 ἄρει
ἀντὶ τοῦ ἄρη. Τὸ ρίζικόν οὐ τῆς ἀνωθυμίας οὗτος
ἐν ταῖς πλαγίαις πτώσεσιν ἄλλοτε μὲν ἐκφέρεται διὰ
τῆς διφθόγγου, ἄλλοτε δὲ διὰ τοῦ ο, οἶον στ. 25,
41 καὶ 52 τοῦτο, στ. 34 τοῦτο· ἀλλαγῶ δὲ τότε,
τότον, τότε κ. ἄ.

Ἄλλαι τινὲς γραμματικαὶ καὶ ἐρμηνευτικαὶ
παρατηρήσεις ἄξιαι σημειώσεως εἶνε αἱ ἐξῆς.

Στ. 7 πλευρόν, ὄς] οὕτως ὀρθότατα ἀνέγνωσεν
ὁ Κουμανούδης ἀντὶ τοῦ παρὰ Koehler πλευρότος.
Τί δὲ εἶνε τὸ πλευρόν καὶ τὸ ὄς, θὰ ἴδωμεν ἐν
τοῖς ἐξῆς· —ἐλατῆρα] Κατὰ τὸ Λεξ. τοῦ Passow
ἐλατῆρ εἶνε ein langes Brod oder Kuchen. Ὀρθό-
τατα ἐξηγεῖ τὴν λ. ὁ Σουΐδης «ἐλατῆρ πλακουν-
τῶδες πέμμα πλατύ, ἐνθεν καὶ ἡ ἐπωνυμία παρὰ τὸ
ταῖς χερσὶν ἐλαύρεσθαι εἰς πλάτος· ἢ ἄρτος πλα-
τύς, ἐν ᾧ τὸ ἔνος ἐτίθησαν καὶ προσῆγον τοῖς βω-
μοῖς», ὅμοιον δηλ. τὸ σχῆμα πρὸς τὴν σήμερον
ξενικῶς λεγομένην τούρταν.

Στ. 28 ὑποσχομένος] Ἡ ὑπόσχεσις ἀναφέρεται
εἰς τὸ προηγούμενον, ὅτι αὐτίκα μάλα θὰ διαδι-
κάσωσι καὶ δὲν θὰ ἀναβάλωσι τὴν διαδικασίαν.

Στ. 28 θύση] Τίς; — Ὁ εἰσάγων τὸ τέκνον εἰς
τοὺς φράτερας. Ἡ ἔννοια τῆς διατάξεως ταύτης
εἶνε νὰ μὴ γείνη ἡ διαδικασία, πρὶν ἀπὸ τῆς ἐορ-
τῆς τῶν Ἀπατουρίων, καθ' ἣν ἔθυσεν ὁ εἰσάγων
τὸν παῖδα, παρέλθωσιν 8 ἢ 9 μῆνες· διότι τὰ μὲν
Ἀπατούρια ἤγοντο κατὰ μῆνα Πυανεψιώνα, ἤγουν
ἐν ἀρχῇ τοῦ χειμῶνος, τὸ δὲ πολιτικὸν ἔτος τῶν
Ἀθηναίων ἤρχιζε κατὰ τὰς θερινὰς τροπὰς.

Στ. 37 φρατρίζεν] Γνωστὸν ἔστι ὁ Κόβητ (Var.
Lect. σ. 350) ἐγνωμάτευσεν ὅτι οἱ μὲν Γραικύλοι
ἔλεγον φρατρίζω, οἱ δὲ Ἀττικοὶ φρατριάζω, ὅπως
καὶ οἱ μὲν νεώτεροι φράτωρ, οἱ δὲ Ἀττικοὶ φρά-

τηρ. Καί περί μὲν τῶν ὀνομάτων ὀρθὰ εἶνε τὰ λεγόμενα, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῆς ἡμετέρας ἐπιγραφῆς καὶ τινῶν ἀντιγράφων τῶν ῥητόρων· τὰ δὲ περὶ τῶν ῥημάτων ἐλέγχονται ἡμαρτημένα τοῦλάχιστον ὑπὸ τῆς ἡμετέρας ἀττικῆς, ἀττικωτάτης ἐπιγραφῆς.

Στ. 53-54. Τοὺς στίχους τούτους ἡμεῖς μὲν συνεπληρώσαμεν, ὀδηγηθέντες ὑπὸ τῶν ἐπομένων 59 καὶ 60 «ἄγεν τὰ μεῖα καὶ τὰ κόρεια», ὁ δὲ Koehler πρὸ ἡμῶν ἐξ ἰδίας εἰκασίας.

Στ. 55 ἐὰν δὲ μὴ θύσῃ ἐπὶ τῷ βωμῷ] ἔννοεῖται ὁ ἄγων τὰ μεῖα καὶ τὰ κόρεια. Ἡ ἔννοια τῆς διατάξεως ταύτης πρέπει νὰ ζητηθῇ εἰς τὴν πρόνοιαν τῶν ἱερέων περὶ τῶν ἱερῶν ἐπισημῶν· διότι φαίνεται ὅτι ἐγένετο ποιά τις κατάχρησις.

Στ. 59 καὶ 60. Ἀποτελοῦντες οἱ στίχοι οὗτοι ἐξάφαισιν τῆς προηγουμένης διατάξεως τῆς ἐν στ. 52 καὶ ἐξ. «τὸ δὲ λοιπὸν ἄγεν τὰ μεῖα καὶ τὰ κόρεια εἰς Δεκέλειαν ἐπὶ τὸν βωμόν», παρέχουσι τὴν ὑπόνοιαν ἔτι οἱ ἐξαφανισθέντες στίχοι δὲν ἦσαν πολλοί.

Στ. 59 ἐνθαῖθα] Ἐν μόνον παράδειγμα ἕμοιον σημειώνει ὁ Meisterhans Grammat. der Att. Inschrift. σ. 35 ἐκ τῆς ἐν Ἀθηναίου Τόμ. Η', σ. 407 ἐκδοθείσης πάνυ ἀρχαίας ἐπιγραφῆς τὸ ἐν στ. 13 ἐνθαυθοῖ.

Στ. 62 μῆλαττον] Οὕτως ἄρα γε κατὰ κῶσιν πρέπει νὰ γράψῃ τις ἀντὶ τοῦ μῆ ἔλαττον, ὅπερ ἄνευ κράσεως εὐρίσκεται δις ἐν τῇ προσηρμημένη ἐπιγραφῇ ἐν στ. 6 καὶ 7, ἢ κατ' ἀφαιρέσιν μῆ ἔλαττον, ὅπως μάλιστα παρὰ τοῖς τραγικοῖς συνηθίζονται τοιαῦτα μετὰ τὸ μῆ ἀφαιρέσεις (Kühner Ausf. Gram. I. σ. 191); Ἄς ἀποφασίσωσιν οἱ περὶ τὰ τοιαῦτα εἰδικώτατοι. Ἡ δὲ σύνταξις μῆ ἔλαττον ἢ σπιθαμιαίω εἶνε συνηθῆς παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς (Kühner ἔ. ἀ. II, σ. 848).

Στ. 66. Ἐν τῇ «Ἐφημερίδι» ἐξ ἀβλεψίας ἐτυπώθη Δεκελείας ἐν τέλεσιν· μετὰ δὲ φιλικὴν ὑπόμνησιν τοῦ Κουμανούδη καὶ ἀκριβεστέραν παρατήρησιν διωρθώθη Δεκελειᾶσιν τέλεσιν καθ' ἃ ὀρθῶς ἦκασεν ὁ Κουμανούδης.

Στ. 70 τὸς δὲ μάρτυρας καλ.] Ἡ σύνταξις καὶ ἔννοια τοῦ χωρίου τούτου εἶνε αὕτη; τοὺς δὲ μάρτυρας, οὓς εἴρηται (ἐν τινι τῶν προτέρων ψηφισμάτων ἢ ἐν τῷ νόμῳ τῶν Δημοσιωνιδῶν) τρεῖς παρέ-

χεσθαι ἐπὶ τῇ ἀνακρίσει, παρέχεσθαι (τὸν ἀνακρινόμενον) ἐκ τῶν ἑαυτοῦ θιασωτῶν.

Στ. 72 τὰ ὑπερωτώμενα] Τὸ σύνθετον τοῦτο ῥῆμα εὐρίσκεται μόνον ἔτι παρὰ Πλάτ. Γοργ. 483 Α. Ἄλλ' ἀμφιβάλλω, ἂν ἔχει τὴν ἐν τοῖς Λεξικοῖς φερομένην σημασίαν unvermerkt fragen (Passow) ἢ interrogo ita ut aliud quid subijciam (Ast. Lex. Plat.). Τὸ ἡμέτερον χωρίον δὲν ἐπιδέχεται τοιαύτην σημασίαν· διότι πῶς θὰ μαρτυρήσῃ τις λαθραῖαν τινὰ ἐρώτησιν; καὶ πρὸς τί ἢ τοιαύτη ἐρώτησις ἐνταῦθα; Ἀνάλογα μετὰ τῆς αὐτῆς προθέσεως σύνθετα ῥήματα εἶνε τὸ ὑποκρίνομαι (ἀποκρίνομαι) ὑπόμνημι καὶ τὸ ῥηματικὸν ὑπομοσία (καταθέτω ὄρκον κ.τ.λ.), ὑπαντιάζω καὶ ὑπαντῶ (ἀπαντῶ) ὅθεν ὑπερωτῶ = ὑποβάλλω ἢ ἀποτείνω ἐρώτησιν. Οὕτω πρέπει νὰ ἐρμηνευθῇ καὶ τοῦ Πλάτωνος τὸ χωρίον.

Στ. 117 τῷ πρώτῳ ἔτει ἢ ὦι ἂν τὸ κόρεια] Παρατηρητέον πρῶτον ὅτι καταχρηστικῶς ἐτέθη ἐνταῦθα τὸ πρώτῳ ἀντὶ τοῦ προτέρω· διότι ὁ ὄρισμός οὗτος τοῦ χρόνου εἶνε προδήλως ἀντιθετός τοῦ ἐν στ. 27 «τῷ ὑστέρῳ ἔτει ἢ ὦι ἂν τὸ κόρεια θύσῃ». Τὸ δὲ ὑποκείμενον τοῦ ἄρη καὶ ἐνταῦθα εἶνε ὁ μέλλων νὰ εἰσαγάγῃ.

Στ. 118. Ὁ ἀπογράφων πρὸς τὸν φρατρίαρχον τὸν πατῆρα του ὄφειλε νὰ γράψῃ πρῶτον τὸ ὄνομα αὐτοῦ τοῦ παιδός, ἔπειτα τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ δήμου, ἔτι δὲ καὶ τῆς μητρὸς οὐχὶ μόνης, ἀλλὰ καὶ τοῦ πατρὸς αὐτῆς καὶ τοῦ δήμου.

Στ. 120. Συνεπληρώσαμεν ἀπογραφευμένων καὶ ὑπολαμβάνομεν τὴν μετοχὴν ταύτην ἀπόλυτον = ἐπειδὴν ἀπογράφονται (τὰ ὀνόματα τῶν παίδων οἱ μέλλοντες εἰσαγεῖν).

Μεταβαίνομεν εἰς τὴν ἐξέτασιν ἄλλων τινῶν ἀπορημάτων κινουμένων ὑπὸ τῆς παρούσης ἐπιγραφῆς. Καὶ πρῶτον μὲν περὶ τῶν Ἀπατουρίων, ἐν οἷς ἐθύοντο τὰ μεῖα καὶ κόρεια, καὶ ἐλαμβάνοντο τὰ ἱερέωσυνα.

Ἡ ἑορτὴ τῶν Ἀπατουρίων ἦτο ἰδίως φρατρικὴ· διότι κατ' αὐτὴν ἅπασαι αἱ φρατρίαί, συνεργόμεναι περὶ τὰ ἑαυτῶν ἱερά, προσέφερον μὲν θυσίας εἰς τοὺς φρατρίους θεούς, τὸν Δία καὶ τὴν Ἀθηνᾶν, ἐνέγραφον δὲ οἱ φρατρίαρχοι τοὺς εἰσαγομένους ὑπὸ τῶν πατέρων ἢ κηδεμόνων γνησίους παῖδας εἰς τὰ κοινὰ γραμματεῖα. Ἡ ἑορτὴ αὕτη ἀγομένη κατὰ

τὸν μῆνα Πυανεψιδῶνα, δηλ. περὶ τὴν σημερινὴν ἑορτὴν τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, ἦτο τρίήμερος. Καὶ ἡ μὲν πρώτη καὶ τρίτη ἡμέρα ἐκαλεῖτο καὶ κατὰ τὴν ἡμετέραν ἐπιγραφὴν ἀναμφιβόλως Δορπία (ἔχι Δορπεία) καὶ Κουρεῶτις, ἡ δὲ δευτέρα Ἀνάρουσις ἢ ὅπως γράφει αὐτὴν ὁ ἐν τοῖς Βεκκέρου ἀνεκδότοις σ. 417 λεξικογράφος ἀνάρουσις¹. Ἀλλὰ τὸ ὄνομα τοῦτο δὲν εἶνε βεβαιωμένον ἐξ ἐπιγραφῶν ὅσον ἐγὼ γνωρίζω. Τί ἐτελεῖτο κατὰ τὰς τρεῖς ταύτας ἡμέρας, παραδίδεται μὲν ὑπὸ τῶν παλαιῶν, ἀλλὰ δὲν εἶνε καθ' ὅλα ὅλως ἐξηκριβωμένον. Ὅτι κατὰ τὴν κουρεῶτιδα ἐθύετο τὸ κούρειον, περὶ τούτου μαρτυρεῖ σαφῶς ἡ ἡμετέρα ἐπιγραφὴ (στ. 25) καὶ ὅτι ἡ δορπία ἦτο ἡ πρώτη ἡμέρα, ὡσαύτως τεκμηριούται ἐκ τοῦ ἐν στ. 60 «πρόπεμπτα τῆς δορπίας». Ἐκ δὲ τοῦ ὀνόματος ταύτης τῆς ἡμέρας εἰκάζεται εὐλόγως ὅτι συνεδείπνουν κατ' αὐτὴν οἱ φράτερες, ἀγοντες οὕτως εἰπεῖν τὰ προεόρτικα· ἀλλ' ἂν τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἐγίνετο καὶ θυσία ἐπὶ τοῦ βωμοῦ, δὲν λέγεται οὐδ' εἶνε ἴσως πιθανόν. Ἡ δευτέρα ἡμέρα, ἡ ἀνάρουσις (= ἀνέρουσις) ἦτο ἡμέρα σφαγῆς, καὶ ἡ τρίτη τῆς θυσίας τῶν κουρείων· ἀλλὰ τὰ σφαγιαζόμενα ἱερεῖα, ὡς φαίνεται ἐκ τε τῆς ἡμετέρας ἐπιγραφῆς καὶ ἐκ τῶν παλαιῶν μαρτυριῶν, ἦσαν δύο εἰδῶν, κούρεια καὶ μεῖα. Ἐὰν λοιπὸν τὰ κούρεια ἐθυσιάζοντο κατὰ τὴν κουρεῶτιδα, δύναται νὰ εἰκᾶσθαι τις εὐλόγως ὅτι τὰ μεῖα ἐσφαγιαζόντο κατὰ τὴν ἀνάρουσι. Ἴσως καὶ ἡ τάξις, καθ' ἣν ἀναγράφονται τὰ θύματα ταῦτα ἐν τῇ ἡμετέρᾳ ἐπιγραφῇ (στ. 5, 6) συνηγορεῖ ὑπὲρ τῆς εἰκασίας ταύτης. Ἀλλὰ τί σημαίνουν αἱ λέξεις κούρειοι καὶ μεῖον; Πρῶτον πρέπει νὰ ἐπαλέθωσιν εἰς τὴν παλαιότεραν αὐτῶν σημασίαν, καθ' ἣν ἦσαν ἔχι θυσίαι, sacrificia, ἀλλὰ θύματα (Βεκκ. Ἀνεκδ. σ. 297 «μείον τὸ θυόμενον ἱερεῖον» καὶ 273, καὶ Schoemann Gr. Alterth. II, σ. 485). Ἐπειτα ἐπειδὴ ἐκ τοῦ ἡμετέρου ψηφίσματος εἶνε πρόδηλον, ὅτι τὸ μείον ἐθυσιάζετο ἐν δευτερευούσητινι καὶ ἤττονος λόγου θυσία, ὡς φαίνεται ἔχι ἐκ τῶν μελῶν τοῦ ἱερείου τῶν διδομένων εἰς τὸν ἱερέα, ἀλλ' ἐκ τῶν ἄλλων παρεπομένων ἱερωσύνων

¹ «Τὸ γὰρ θύμα ἀνάριμα ἐλέγετο, ἐπεὶ οἱ ἀρχαῖοι ἀνακλῶντες τὰ ἱερεῖα καὶ ἄνω ἀναρούοντες ἔθουον· διὸ καὶ Ὅμηρος «ἀνέρουσαν μὲν πρῶτα καὶ ἔσφαζαν καὶ εἰμαραν». Ἴσως κατὰ παλαιὰν παραφθορὰν ἔγεινεν ἡ ἀνάρουσις ἀπὸ τοῦ ἀνέρουσις· διότι τὸ ὀμηρικὸν βῆμα εἶνε ἀΦέρουσα, ὅ ἐ. ἀνφέρουσα = ἀνέρουσα».

τὸ δὲ κούρειον ἐθυσιάζετο κατὰ τὴν σπουδαιοτάτην ἡμέραν καὶ θυσίαν, τὴν κουρεῶτιδα· καὶ ἐπειδὴ ὑπάρχουσι παλαιαὶ μαρτυρίαι, ὅτι τὸ κούρειον ἐθυσιάζετο κατὰ τὴν εἰσαγωγὴν τῶν ἀβρένων (Πολυδ. Ὀνομ. II', 107), ἤκασαν ἐντεῦθεν ὅτι τὸ μείον ἐθυσιάζετο ὑπὲρ τῶν θηλέων (C. I. A. ε. ἀ. καὶ Busolt Staats- und Rechtsalterth. σ. 145 ἐν τῇ τοῦ Iw. Mueller Alterthums-wissenschaft). Ἐὰν αἱ εἰκασίαι αὗται ἔχωσιν ἀληθῆ τινα ὑπόστασιν, δύναται νὰ παραδεχθῆ τις καὶ ἄλλην εἰκασίαν τὴν ἐξῆς. Ἐπειδὴ κατὰ τὸν Πολυδεύκην ε. ἀ. «καὶ εἰς ἡλικίαν προελθόντων (τῶν παίδων) ἐν τῇ καλουμένῃ κουρεῶτιδι ἡμέρᾳ ὑπὲρ μὲν τῶν ἀβρένων τὸ κούρειον ἔθουον, ὑπὲρ δὲ τῶν θηλειῶν τὴν γαμηλίαν», εἰκάζομεν ἡμεῖς ὅτι τὸ μὲν κούρειον καὶ ἡ γαμηλία ἦσαν θύματα σφαγιαζόμενα ἐν τῇ κουρεῶτιδι ὑπὲρ τῶν ἐνηλικίων γενομένων ἀβρένων ἢ θηλέων, οἵτινες ἦσαν μὲν ἕκαστος εἰς τὰς οἰκείας φρατρίας νηπιῶθεν ἐγγεγραμμένοι, ἀλλὰ προτιούσης τῆς ἡλικίας, οἱ μὲν ἔφηβοι, ὡς μεταβαίνοντες ἤδη εἰς τὸν πολιτικὸν βίον καὶ μέλλοντες νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὴν πρώτην στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν, τὴν τῶν περιπόλων, προσήρχοντο εἰς τὰ Ἀπατούρια, ἵνα κείρωσι καὶ προσφέρωσι τὴν κόμην των εἰς τοὺς θεοὺς¹ καὶ ἐπαρουσιάζοντο εἰς τοὺς φράτερας· αἱ δὲ νεάνιδες, ὅσαι ἤρχοντο εἰς γάμον, εἰσῆγοντο ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν εἰς τὴν τούτων φρατρίαν. Πιθανῶς δὲ καὶ οἱ εἰσποῖητοι, ὅσοι ἦσαν ἐν ἡλικίᾳ, καὶ οἱ ξένοι οἱ λαμβάνοντες παρὰ τοῦ δήμου τὸ δικαίωμα τοῦ πολίτου καὶ τῆς εἰς φρατρίαν ἐγγραφῆς κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν εἰσῆγοντο, κούρειον καὶ οὗτοι προσάγοντες. Ἐὰν ταῦτα δεχθῶμεν ὡς πιθανά, ὑπολείπεται νὰ θεωρήσωμεν τὸ μείον ὡς θύμα προσφερόμενον κατὰ τὴν εἰσαγωγὴν τῶν παίδων τῶν ἀνηλικίων εἴτε ἀβρένων εἴτε θηλέων. Κατὰ ταύτην τὴν ὑπόθεσιν ἐτυμολογεῖται καὶ τὸ ὄνομα τοῦτο εὐκολώτερον. Τὸ θύμα τὸ κατὰ ταύτην τὴν εἰσαγωγὴν ἀπαιτούμενον δὲν ἦτο ἀνάγκη νὰ εἶνε ἐκ τῶν μεγάλων ζώων, ἀλλὰ ἐκ τῶν μικρῶν συμφώνως πρὸς τὴν ἡλικίαν τῶν εἰσαγομένων. Ἐλέγετο λοιπὸν μείον (γεν. μείου ἐτεροκλίτως ἐκ τοῦ συγκριτικοῦ μείον, ὅπερ σημαίνει οὐ μόνον τὸ ὀλιγώτερον, ἀλλὰ καὶ τὸ μικρότερον). Ἐπειδὴ δὲ ὑπάρχει μαρτυρία τις

¹ Ἐντεῦθεν τινες ἐνόμισαν ὅτι τὸ κούρειον ἐτυμολογεῖται οὐχὶ ἐκ τοῦ κούρος, ὅπερ πιθανώτατον, ἀλλ' ἐκ τοῦ κουρά.

παλαιά (Σουτδ. ἐν λ. μειαγωγία καὶ Πολυδ. Γ', 53 καὶ Ἀρποκρ. σ. 194 καὶ Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 797) πρὸς ἐξήγησιν ὄχι ὀρθὴν τοῦ ὀνόματος τούτου φερομένη, ὅτι οἱ φράτρες, ἐπιθυμοῦντες νὰ ἔχωσι μείζον τὸ ὄμμα ἐβόων κατὰ τὴν προσαγωγὴν αὐτοῦ «μείον, μείον»· ὑπάρχει δὲ καὶ χωρίον τοῦ Ἀριστοφάνους (Βατρ. 798 «μειαγωγῆσουσι τὴν τραγωδίαν;»), ὅπερ προϋποθέτει τὴν ζύγισιν τῶν μικρῶν τούτων θυμάτων, πρέπει νὰ υποθέσωμεν ἢ μᾶλλον ν' ἀποδεχθῶμεν τὴν παλαιὰν μαρτυρίαν, ὅτι οἱ ἱερεῖς, ἵνα περιορίσωσι τῶν φρατέρων τὴν μικρολογίαν, ὥρισαν τὸ βᾶρος, ὀλιγώτερον τοῦ ὁποῦ δὲν ἦτο δεκτὸν τὸ μείον. Οὕτω λοιπὸν τὸ μείον ἐζυγίζετο, οἱ δὲ τοῦτο πράττοντες ἦσαν οἱ *μειαγωγοί*.

Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῶν *ἱερωίων*. Τὰ δὲ *ἱερώσυνα* τὰ μὲν ἄλλα γνωστὰ καὶ ἀλλαγῶθεν, ὁ ἄρτος καὶ ὁ οἶνος καὶ τὸ ἀργύριον καὶ ἡ κωλῆ· τὸ δὲ *πλευρόν* καὶ τὸ οὖς ἐκ μὲν ἐπιγραφῶν εἰς ἐμὲ τοῦλάχιστον δὲν εἶναι γνωστὰ. Ἄλλ' ἐκ τοῦ Ἀμειψίου τοῦ πρὸ Ἀθηναίῳ Θ', 368 εἶναι γνωστὰ ὡς *ἱερώσυνα* καὶ τὸ *πλευρόν* καὶ ἡ *ἡμίκραира*

δίδεται μάλιστα ἱερώσυνα

κωλῆ, τὸ πλευρόν, ἡμίκραир' ἀριστερά.

Πρὸς καὶ Η', 344d καὶ 384d. Τὸ *πλευρόν* εἶναι τὸ καὶ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ ἐπιγραφῇ, ἡ *côtelette*· ἡ δὲ *ἡμίκραира* εἶναι τὸ ἡμισυ τῆς κεφαλῆς, ὅπερ ἴσως ἐλέγετο καὶ ἀπλούστερον καὶ συνεκδοχικῶς οὖς, ὡς τὸ χαρακτηριστικώτατον τῆς ἡμικραίρας. Ἄλλα μέλη ζώου ὡς *ἱερώσυνα* μνημονεύονται ἐν ἐπιγραφαῖς παρὰ Dittenberger Syllog. ἀρ. 360 *δέξμα*, *γλώσσα*, *ὄσφυς*, *οὐρά*, 378 πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ *κεφαλή*, *πόδες*, *σιγηθύριον*, *σκέλος*, *ὄμιος*· πρὸς καὶ ἀρ. 373.

Ἄλλὰ τὸ σπουδαιότερον μέρος τῆς ἡμετέρας ἐπιγραφῆς εἶνε τὸ ἀναφερόμενον εἰς τὴν Ἀττικὴν ἀρχαιολογίαν καὶ τοπογραφίαν. Τί εἶνε οἱ *Δημοτιωνίδαι* καὶ ὁ *Δεκελειῶν οἶκος*; ἐνώπιον τίνων γίνεται ἡ ἀνάκρισις καὶ ἡ διαδικασία; ἀπὸ τίνων καὶ εἰς τίνας γίνεται ἡ ἔφεσις; κ. ἄ. Πλὴν τῶν προτέρων ἐκδοτῶν τοῦ πρώτου μέρους τῆς ἡμετέρας ἐπιγραφῆς, οἵτινες συντόμως ἐγνωμάτευσαν περὶ τινῶν τούτων τῶν ζητημάτων, ὁ διὰ μακρῶν πραγματευθεὶς τὰ ἀρχαιολογικὰ ζητήματα εἶνε ὁ Szanto (ἐν τῷ 40ῳ τόμῳ τοῦ Rhein. Mus. σ. 506

Zurattischen Phratrien und Geschlechtsverfassung) ὅστις κατέληξεν εἰς συμπεράσματα ὅλως ἐναντία πρὸς τὰ μέχρι τοῦδε περὶ γένους καὶ φρατρίας ἐπικρατοῦντα καὶ νομίζει ὅτι οἱ *Δημοτιωνίδαι* δὲν εἶνε ὄνομα φρατρίας, καθ' ἃ ἐπιθανολόγησεν ὁ Κουμανούδης καὶ Koehler, ἀλλὰ γένους, καὶ ἄλλα τινὰ, περὶ ὧν παραπέμπομεν εἰς τὴν πραγματείαν αὐτοῦ. Ἡ ὀρθὴ ἀπορία, ἣν ἐκίνησεν ὁ εἰρημένος λόγιος, εἶνε πῶς ὁ ἄπαξ κατὰ τὴν ἀπόφασιν τῶν φρατέρων καταδικασθεὶς ὡς παρανόμως εἰς τὴν φρατρίαν εἰσηγμένος δύναται νὰ κάμῃ τὴν ἔφεσιν πάλιν ἐνώπιον τῶν φρατέρων, ἂν οἱ *Δημοτιωνίδαι* εἶνε φρατρία· ἢ, ἂν εἶνε γένος, πῶς δύναται ἀπὸ φρατρίας νὰ γείνη ἔφεσις εἰς γένος, ὅπερ δὲν ἔχει παρὰ τῆς πολιτείας τὴν ἐντολὴν τοῦ νὰ διαφυλάττῃ τὴν γνησιότητα τοῦ πολιτικοῦ δικαιώματος; Πῶς λύει τὴν ἀπορίαν ταύτην ὁ Szanto, δύναται νὰ ἴδῃ ὁ βουλόμενος ἐν τῇ εἰρημένῃ πραγματείᾳ. Ἡμεῖς προσθέτομεν μόνον ὅτι ἡ γνώμη αὐτοῦ, ἣτις ἐν πολλοῖς συμφωνεῖ πρὸς τὴν τοῦ Buermann (Studien auf dem Gebiet des Attisch. Rechts ἐν τοῖς J. Jahrb. Suppl. Bd IX, σ. 597) φρονούστος ὅτι μετὰ τὸν Κλεισθένην αἱ φρατρία ἦσαν ὅσα καὶ τὰ γένη, 360, δὲν ἔγινε δεκτὴ ὑπὸ τοῦ Busolt ἔ. ἄ., ἀλλ' ἡ τοῦ Buermann δὲν ἀποκρούεται καθ' ὅλοκληρίαν. Ἐναντία τούτων ἡμεῖς φρονούμετες, υποθέτοντες δὲ γνωστὰ ἐκ τοῦ K. F. Hermann, Schoemann καὶ ἄλλ. τὰ περὶ φρατριῶν καὶ γενῶν ἀνέκαθεν ὥρισμένα, τὰ καὶ μετὰ τὰς μεταρρυθμίσεις τὰς ἐπὶ Κλεισθέους μὴ οὐσιωδῶς μεταβληθέντα (κατὰ τὰς ῥητάς τῶν παλαιῶν μαρτυρίας) ἐκθέτομεν ἀπλῶς καὶ συντόμως τὴν περὶ τῶν ἐν τῷ ψηφίσματι τούτῳ ζητημάτων γνώμην ἡμῶν.

Οἱ *Δημοτιωνίδαι* εἶνε φρατρία καὶ ὄχι γένος· ὁ δὲ νόμος τῶν *Δημοτιωνιδῶν* ὁ ἐκδοθεὶς βεβαίως πρὸ τοῦ Φορμίωνος ἀρχοντος τοῦλάχιστον δύο ἢ τρία ἔτη, διότι κατ' αὐτὸν εἶχον ἤδη τινὲς διαδικασθῆ, ὑπελείποντο δὲ καὶ ἄλλοι, περὶ ὧν προτείνει ὁ Ἱεροκλῆς νὰ γείνη αὐτίκα μάλιστα διαδικασία, εἶνε ἀπόρροια τοῦ ἐπὶ Εὐκλείδου ἀρχοντος σκληροῦ νόμου Ἀριστοφάνους τοῦ Ἀζηνιέως «ὅς ἂν μὴ ἐξ ἀστῆς γένηται, νόθος ἐστὶ» καὶ τοῦ τροποποιήσαντος αὐτὸν ψηφίσματος τοῦ Νικομένους, καθ' ὃ ἔπρεπε νὰ ἰσχύῃ ὁ νόμος περὶ μόνων τῶν ἀπ' Εὐκλείδου ἀρχοντος μελλόντων νὰ γεννηθῶσι (Α.

Schaefer Demosthenes I, σ. 122 ἐξ.). Τοιοῦτοι δὲ νόμοι, οἷος ὁ τῶν Δημοστωνιδῶν, θὰ ἐξεδῶθησαν καὶ ὑπὸ ἄλλων φρατριῶν, κανονίζοντες τὰ περὶ τῆς εἰσαγωγῆς τῶν παίδων εἰς τὰς φρατρίδας καὶ τῆς διαδικασίας τῶν μὴ ὀρθῶς ἐγγεγραμμένων. Τὸν νόμον τοῦτον συμπληροῦσιν ἢ τροποποιῶσι τὰ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ ἐπιγραφῇ διάφορα ψηφίσματα, τὸ τοῦ Ἱεροκλέους (στ. 13-67), τοῦ Νικοδήμου (στ. 68 ἕως 112), καὶ τοῦ Μενεξένου (στ. 113-125). Καὶ περὶ μὲν τῆς αὐτῆς μάλα διαδικασίας τῆς ἐν τῷ ψηφίσματι τοῦ Ἱεροκλέους εἶνε φανερά τὰ λεγόμενα· μόνη ἀπορία ἐνταῦθα προκύπτει, τί εἶνε τὸ γραμματεῖον τὸ ἐν Δημοστωνιδῶν καὶ τί τὸ ἀντίγραφον αὐτοῦ. Ἀλλὰ περὶ τούτων ἐν τοῖς ἐξῆς. Περὶ δὲ τῆς ἀπὸ Φορμίωνος ἀρχοντος διαδικασίας καὶ ἐφέσεως εἰς Δημοστωνίδας καὶ περὶ τοῦ Δεκελειῶν οἴκου ἡμεῖς φρονοῦμεν τὰ ἐξῆς. Ἴνα ἐννοήσωμεν τί εἶνε οἶκος ἐνταῦθα, πρέπει νὰ παραβάλωμεν τὴν πολύτιμον μαρτυρίαν τῆς παρὰ Dittenberger Syllog. ὑπ' ἀρ. 360 ἐπιγραφῆς, ἣτις δὲν εἶνε μὲν ἀττικῆ, ἀλλ' ἐξ ἅπαντος Ἰωνικῆ, εὑρεθεῖσα ἐν Χίῳ. Εἶνε δὲ γνωστὸν ὅτι αἱ φρατρίαι καὶ τὰ γένη, ὡς ὑποδιαιρέσεις τῶν 4 Ἰωνικῶν φυλῶν, εὐρίσκονται ἀπαρραλλάκτως ἐν Ἰωνίᾳ, ὡς καὶ ἐν Ἀττικῇ. Κατὰ ταύτην λοιπὸν τὴν ἐπιγραφὴν οἱ Κλυτιδαί, οἵτινες ἦσαν ὄχι φρατρία, ὡς νομίζει ὁ Schoell (παρὰ Dittenberger ἔ. ἀ.), ἀλλὰ γένος¹ κατὰ τὴν γνώμην τοῦ πρώτου ἐκδότου τῆς ἐπιγραφῆς Haussoulier (Bullet. de Corr. Hell. III (1879) σ. 47 ἐξ.), οἰκοδομοῦσιν ἐν τῷ τεμένει αὐτῶν τῷ τοῦ Διὸς τοῦ Πατρῶου οἶκον, καὶ ἐνταῦθα διὰ παντὸς καταθέσαντες τὰ ἐν τοῖς ἰδιωτικοῖς οἴκοις οἰκογενειακὰ ἱερά, ἀπετέλεσαν οὕτω κοινὸν λατρείας κέντρον, ἐν ᾧ καθ' ὠρισμένην ἡμέραν συνερχόμε-

¹ Ἀπόδειξις τῆς ὀρθότητος τῆς γνώμης ταύτης εἶνε πρῶτον ὅτι ὁ τεμένος οὗτος οἶκος τῶν Κλυτιδῶν οἰκοδομεῖται, ἵνα ἐν αὐτῷ ἀποτεθῶσι τὰ ἐν τοῖς ἰδιωτικοῖς οἴκοις ἱερά (ὄχι ὄργανα πρὸς θυσίαν, ὡς φρονεῖ ὁ Haussoulier, ἀλλὰ τὰ εἶδη καὶ ἄλλα ἀντικείμενα λατρείας). Εἶνε λοιπὸν τὸ πρῶτον σύνολον τῶν ἐξ ἰδιωτικῶν οἴκων, τοῦτο δὲ εἶνε γένος σύνολον· δεῦτερον ὅτι ἐν στ. 25-30, ἐνθα γίνεται λόγος περὶ χρήσεως τοῦ τεμένειο οἴκου, ἀπαγορεύεται αὕτη εἰς φρατρίαν καὶ ἰδιώτην· ἄρα ἐπιτρέπεται μόνον εἰς τὸ γένος· καὶ τρίτον ὅτι ὁ θεὸς ὁ προστάτης εἶναι ὁ Ζεὺς ὁ Πατρῶος. Εἶνε δὲ γνωστὸν ὅτι ἐν Ἀττικῇ τὰ γένη εἶχον προστάτην τὸν Δία καὶ τὸν Ἀπόλλωνα· ἀλλ' ὁ μὲν Ζεὺς ἐλέγετο Ἐρκείος, ὁ δὲ Ἀπόλλων Πατρῶος, ἐν ᾧ αἱ φρατρίαι εἶχον τὸν Δία τὸν Φάτριον καὶ τὴν Ἀθηνᾶν τὴν Φρατρίαν. Ἰσως ἐν Χίῳ κατ' ἐξαιρέσειν ἐλέγετο πατρῶος ὁ Ἐρκείος Ζεὺς, ὡς ἐξάγεται καὶ ἐκ τῆς ἐρωτήσεως τοῦ Χίου Εὐθυδήμου παρὰ Πλάτωνι (Εὐθυδ. 302c).

νοι ἔθουν περὶ τὸν βωμὸν τοῦ κοινοῦ θεοῦ τοῦ Διὸς τοῦ Πατρῶου. Ὅλως ἀνάλογος πρέπει νὰ θεωρηθῆ καὶ ὁ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ ἐπιγραφῇ οἶκος Δεκελειῶν. Οἱ Δεκελειεῖς ἦσαν γένος, ὀνομασθέντες οὕτως ἀπὸ τοῦ ἥρωος Δεκέλου (Ἡροδ. Θ', 73)· ἀπὸ δὲ τοῦ γένους τούτου ὠνομάσθη ὁ δῆμος Δεκέλεια, ὅπου ὑπῆρχε τὸ τέμενος αὐτοῦ καὶ ἐν αὐτῷ βωμὸς τοῦ Διὸς τοῦ Φρατρίου.

Μεταβαίνομεν εἰς τοὺς Δημοστωνίδας. Ἡ φρατρία αὕτη κατεῖχε βεβαίως τμημά τι συνεχῆς τῆς Ἀττικῆς, τὸ δωδέκατον ἢ μικρότερον αὐτῆς μέρος, τὸ περὶ τὴν Δεκέλειαν. Πόσον ἦτο καὶ ποίους ἀρχαίους δῆμους περιελάμβανεν ἀδηλον, βεβαίως ὁμως περιελάμβανε καὶ τὸ Οἶον τὸ Δεκελεικόν, διότι ἐξ αὐτοῦ ἦτο ὁ φρατρίαρχος Παντακλῆς. Ἡμεῖς φρονοῦμεν ὅτι, ὅπως ἐν Δεκελείᾳ ὑπῆρχεν ὁ Δεκελειῶν οἶκος, οὕτω κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ὑπῆρχον καὶ ἀλλαγῶν ἄλλων γεννητῶν οἶκοι. Οἱ οἶκοι οὗτοι ἦσαν τὰ κέντρα τῶν ἀρχαίων γενῶν, τῶν ἀκήρατον τὴν γνησιότητα τῆς καταγωγῆς διατηρησάντων¹· διότι προϊόντος τοῦ χρόνου, καθ' ἃ ἤδη ὑπὸ πολλῶν ἐσημειώθη ὡς πολὺ φυσικόν, περὶ τὰ γενη ταῦτα συμφυκίσθησαν καὶ ἄλλαι οἰκογένειαι, μὴ ἀνήκουσαι μὲν εἰς τι τῶν ἀρχαίων 30 γενῶν τῶν συνιστώντων τὸν κύριον πυρῆνα τῆς φρατρίδας, ἀποτελοῦσαι ὁμως μέρος τῆς φρατρίδας, ὡς ἐν τῇ ἐπικρατείᾳ αὐτῆς κατοικοῦσαι. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν διετέλουν ἐπὶ τινα χρόνον ξένοι τῶν ἄλλων οἱ νέοι οὗτοι κάτοικοι· ἀλλὰ τοῦ χρόνου προϊόντος, διὰ τῶν ἀπογόνων αὐτῶν εἰσηλθον εἰς τοὺς φράτερας, καὶ ἐνεγράφησαν εἰς τὸ γραμματεῖον αὐτῶν, χωρὶς νὰ εἶνε γεννηταί. Οὗτοι πληθυνθέντες καὶ ἔχοντες ἰδίους πατῶους θεοὺς καὶ οἰκογενειακὰ ἱερά συνήλθον καθ' ἑαυτοὺς καὶ ἀπετέλεσαν ὄχι πλέον γένη ἐπίσημα, διότι παρὰ τὰ 30 δὲν ἐδύναντο ἄλλα νὰ σχηματισθῶσιν, ἀλλὰ θιάσους. Ἐχομεν λοιπὸν ἐν ἐκάστῃ φρατρικῇ περιοχῇ τρία ὀνόματα χαρακτηριστικὰ τῶν ἐν αὐτῇ οἰκούντων, τὸ γενικὸν τῶν φρατέρων, τὸ τῶν γεννητῶν (τῶν καὶ ὀμογαλάκτων καὶ ὀργεῶνων κατὰ τινὰς—ἂν τὰ δύο ταῦτα ὀνόματα δὲν ἀπετέλουν ἰδίως τινὰς τάξεις γεννητῶν) καὶ τὸ τῶν θιασῶν. Γεννηταί λοιπὸν καὶ θιασῶ-

¹ Ἐννοεῖται ὅτι μεταξὺ τῶν 30 ἐκάστης φρατρίδας καὶ 360 ἐν ὅλῃ τῇ Ἀττικῇ γενῶν ὑπῆρχε διαφορὰ τις κατὰ τὴν δύναμιν, τὴν εὐγένειαν, τὸν πλοῦτον καὶ τὴν ἔκτασιν καὶ διὰ τοῦτο ἴσως ἰδίους οἴκους δὲν εἶχον εἰμὴ τὰ γένη τὰ ἐξέχοντα κατὰ τὰς εἰρημένας ἀρετάς.

ται ἀνήκον εἰς τὴν φρατρίαν, ἀλλὰ τὸ κύριον καὶ ἐπίσημον αὐτῆς μέρος συνίστων οἱ διάφοροι γεννηταί· οἱ δὲ θιασῶται ἦσαν ὡς δευτερεύοντες ἢ τριτεύοντες κατὰ τὴν εὐγένειαν φράτερες. Διὰ τοῦτο καὶ ἡ εἰσαγωγή εἰς τοὺς φράτερας ἐνίοτε μὲν λέγεται ἀπλῶς οὕτως, ἄλλοτε δὲ εἰς τοὺς γεννήτας τε καὶ φράτερας, ὡς ἰσχυρῶς πιστεύω, ὁ εἰσαγόμενος ἦτο γένους γνωστοῦ, ἐνὸς τῶν 30, ὡς ἐν τῷ χωρίῳ ἐκείνῳ τοῦ Ἰσαίου¹. Καὶ οἱ μὲν φράτερες (ἐνταῦθα οἱ Δημοσιωνίδαι) ἐξέλεγον τὸν φρατρίαρχον καὶ συνήρχοντο εἰς ἀγοράν, καὶ ἦσαν ἐν τῇ φρατρίᾳ ὅ,τι ἦσαν ἐν τῇ φυλῇ οἱ φυλέται οἱ ἐν τῷ ἄστει συνερχόμενοι εἰς ἐκκλησίαν· οἱ δὲ γεννηταὶ τὸν ἱερέα τοῦ Διὸς τοῦ φρατρίου, ἴσως ἓνα τῶν ἱερέων τῶν διαφόρων οἴκων. Τοῦτο εἰκάζομεν ἐκ τῆς ἡμετέρας ἐπιγραφῆς, ἐν ἣ μνημονεύεται ἀπλῶς μὲν ἱερεύς, ὡς ἰσχυρῶς εἶνε ὁ τοῦ Διὸς τοῦ Φρατρίου, οἶος ὁ Θεόδωρος Εὐφαντίδου, ὅστις ἴσως ἦτο ἐνιαύσιος, ὡς καὶ ὁ φρατρίαρχος, μεθ' οὗ καὶ πολλάκις μνημονεύεται συμπράττων, ἱερεὺς δὲ τοῦ Δεκελειῶν οἴκου ὁ διαρκῶς ἱερατεύων καὶ κατὰ διαδοχὴν τινα λαμβανόμενος ἐκ τινος οἰκογενείας ἢ γένους, πρβλ. στ. 4, 19-20, 35, 50, 59, 65, 106 πρὸς τοὺς στ. 41, 56. Ἐὰν ταῦτα εἶνε ἀληθῆ ἢ πιθανά, τότε εἰκάζομεν ἡμεῖς καὶ τοῦτο ὅτι κατὰ τὴν ἐορτὴν τῶν Ἀπατουρίων, καθ' ἣν ἐτελοῦντο αἱ μνημονευθεῖσαι θυσίαι καὶ εἰσήγοντο εἰς τὴν φρατρίαν οἱ παῖδες οἷτε φύσει γεγονότες καὶ οἱ εἰσποίητοι, συνήρχοντο οἱ φράτερες οὐχὶ ἅπαντες ἀπίσης τῆς φρατρίας ἐπὶ τὸ αὐτό, ἀλλὰ κατὰ μέρος οἱ περὶ ἕκαστον φρατρικὸν κέντρον ἐν αὐτῷ τούτῳ. Ὡστε οἱ εἰσαγόμενοι δὲν εἰσήγοντο ἐνώπιον πάντων τῶν φρατέρων, ἀλλὰ μόνων τῶν τοῦ ἐνὸς τμήματος. Ἀλλὰ τὸ σύνολον ὅμως τῶν φρατέρων ὤφειλε νὰ συνέρχεται ἐνίοτε ἐπὶ τὸ αὐτό, ἅπαξ ἴσως ἢ δις τοῦ ἐνιαυτοῦ, οἷον κατὰ τὰς ἀρχαιρείας ἢ κατὰ τὴν διαδικασίαν ἢ ἄλλης τινὸς γενικῆς ἀνάγκης προκειμένης. Ἡ κατὰ τμήματα σύνοδος τῶν φρατέρων εἶχε κατὰ τὴν εἰσαγωγὴν τῶν παίδων καὶ τὴν προσαγωγὴν τῶν ἱερέων τὸν πρακτικὸν σκοπὸν τοῦ νὰ μετριάσῃ τὰς τῆς μεταβάσεως δυσχερείας

¹ Περὶ τοῦ Ἀπολλοδώρ. κλήρου §. 15 « ἤγαγέ με ἐπὶ τοὺς βωμοὺς εἰς τοὺς γεννήτας τε καὶ φράτερας ». Ὁ Buermann ἔ. ἀ. πρὸς ὑποστήριξιν τῆς γνώμης αὐτοῦ παρερμηνεύει τὸ χωρίον, μεταφράζων dass er ihn zuerst den Genneten und dann den Phratoren vorstellte.

τὰς περὶ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν θρησκευτικῶν καὶ πολιτικῶν καθηκόντων.

Διὰ ταύτης τῆς ὑποθέσεως ἐρμηνεύονται, ὀρθῶς, νομίζω, πολλὰ τῆς ἡμετέρας ἐπιγραφῆς· πλὴν τῆς ἤδη σημειωθείσης διακρίσεως τῶν ἱερέων ἐξηγεῖται καὶ τὸ διπλοῦν γραμματεῖον, τὸ ἐν Δημοσιωνιδῶν, ὡς τὸ ἐπίσημον μητρῶν τῶν φρατέρων, καὶ τὸ ἀντίγραφον ὅπερ ὑπῆρχεν ἐν τοῖς τμήμασι τῆς φρατρίας. Ἀμφότερα λέγονται κοινὰ γραμματεῖα. Διὰ τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως ἐξηγεῖται καὶ ἡ διάφορος χρῆσις τῶν φρατέρων ἀπλῶς καὶ τῶν πάντων φρατέρων τῶν ἐν τῇ ἡμετέρᾳ ἐπιγραφῇ μνημονευομένων. Οἱ πάντες φράτερες εἶνε οἱ ἐν τῇ ἀγορᾷ συνερχόμενοι, ἢ γενικὴ συνέλευσις τῶν φρατέρων, οἱ ὀνομαζόμενοι ἄλλως Δημοσιωνίδαι· οἱ ἀπλῶς φράτερες εἶνε οἱ τοῦ τμήματος τῆς φρατρίας τοῦ περὶ τὸ ἐν Δεκελείᾳ ἱερόν, ἢ μερικὴ συνέλευσις τῶν φρατέρων· θιασῶται εἶνε, καθ' ἃ καὶ ἀνωτέρω εἶπομεν, οἱ φράτερες οἱ μὴ γεννηταί, μηδὲ ἰδιαίτερον σύνοδον ἀποτελοῦντες, πλὴν κατὰ τὰς τελετὰς τὰς ἰδιαζούσας εἰς αὐτούς.

Ἄς ἴδωμεν τώρα καὶ τὰ ψηφίσματα. Οἱ ἐν τῷ ψηφίσματι τοῦ Ἰεροκλέους « μῆπω δικασθέντες », περὶ ὧν οἱ φράτερες ὀφείλουσι νὰ διαδικάσωσιν « αὐτίκα μάλα », εἶνε οἱ τοῦ τμήματος Δεκελείας οὕτως εἶπειν, οἱ περὶ τὸν Δεκελειῶν οἶκον, οἵτινες οὐχ ἦττον ὑπάγονται εἰς τὰς ἀνωτάτας ἀρχὰς τῆς φρατρίας, τὸν ἱερέα τοῦ Διὸς τοῦ φρατρίου καὶ τὸν φρατρίαρχον. Ὅθεν οὗτοι ἐξαλείφουσι τὸ ὄνομα τοῦ εἰς τὴν φρατρίαν οὐκ ὀρθῶς εἰσαχθέντος· οὗτοι εἰσπράττουσι τὸ πρόστιμον. Ἐὰν δὲ γείνη ἔφεσις ἀπὸ τῶν φρατέρων (τοῦ τμήματος) εἰς τοὺς πάντας φράτερας, ἤγουν τοὺς Δημοσιωνίδας, τότε τοὺς συνηγόρους τοὺς μέλλοντας νὰ συνηγορήσωσιν ὑπὲρ τῆς προτάσεως τῶν φρατέρων τῆς Δεκελείας ἐκλέγει μὲν ὁ Δεκελειῶν οἶκος, ἐξορκώνει δὲ ὁ φρατρίαρχος καὶ ὁ ἱερεύς· τὸ δὲ πρόστιμον τῶν ὑπὸ τῶν Δημοσιωνιδῶν τυχόν καταδικασθέντων εἰσπράττει ὁ ἱερεύς τοῦ Δεκελειῶν οἴκου ἢ ἄλλος τις τῶν περὶ αὐτὸν φρατέρων — ὑποθέτω, δι' οὐδένα ἄλλον λόγον ἢ διότι κατὰ τὴν ἔφεσιν ὁ καταδικασθεὶς ἐπολέμησε τὴν ἀπόφασιν τῶν φρατέρων τῶν περὶ τὸν Δεκελειῶν οἶκον. Ἐὰν δὲ ὁ φρατρίαρχος, ἤγουν ὁ εἷς τῶν δύο ἀνωτάτων ἀρχόντων, δὲν θελήσῃ ποτὲ νὰ ἐπιψηφίσῃ, νὰ ἐπιτρέψῃ δηλ. τὴν ψηφοφορίαν περὶ

τῶν ὀφειλόντων νὰ διαδικασθῶσιν, ὁ ἱερεύς, ἤγουν ὁ ἕτερος ἀνώτατος ἄρχων, εἰσπράττει παρ' αὐτοῦ τὸ πρόστιμον τῶν 500 δραχμῶν ἢ ἄλλος ὁ βουλόμενος (ἐνν. τῶν πάντων φρατέρων). Τέλος ὅταν πρόκειται περὶ προσαγωγῆς τῶν μείων καὶ κουρείων εἰς Δεκελείαν καὶ θυσίας αὐτῶν ἐπὶ τοῦ βωμοῦ, ὁ παρὰ τῆς ταύτης τῆς διατάξεως, ἥτις ζημιώνει τὸ ἐν Δεκελείᾳ ἱερόν, ὀφείλει πρόστιμον εἰσπραττόμενον ὑπὸ τοῦ ἱερέως τοῦ Δεκελείων οἴκου. Ἐν τῷ ψήφισματι τοῦ Νικοδήμου ἢ μὲν ἐν στ. 71 μνημονευομένη ἀνάκρισις εἶνε ἢ κατὰ τὴν εἰσαγωγὴν τῶν παίδων προχείρως γινομένη, καθ' ἣν ὄφειλε νὰ μαρτυρηθῇ ὑπὸ τριῶν μαρτύρων ὅτι ὁ εἰσαγόμενος εἶνε υἱὸς γνήσιος ἐκ γαμετῆς¹. οἱ δὲ θιασῶται μάρτυρες οἱ ἀπαιτούμενοι ἐν αὐτῷ εἶνε διὰ τοὺς μὴ γεννήτας τοὺς εἰσάγοντας παῖδας εἰς τοὺς φράτερας. Φαίνεται δηλ. ὅτι ἐν τοῖς πρὸ τοῦ Νικοδήμου ψήφισμασιν οὐδεὶς ὑπῆρχε τοιοῦτος περιορισμός· πᾶς ὁ εἰσάγων προσῆγε τοὺς μάρτυρας ἐξ οἰωνδῆποτε φρατέρων καὶ ἐξ ἀνθρώπων μὴ δυναμένων νὰ γινώσκωσιν ἀκριβῶς τοὺς γονεῖς τοῦ εἰσαγομένου, καὶ ἔνεκα τούτου ἦτο εὐκόλος ἢ κατάχρησις. Διὰ τούτου λοιπὸν τοῦ ψήφισματος ἀπαιτεῖται ὁ εἰσάγων θιασώτης νὰ φέρῃ τοὺς τρεῖς μάρτυρας ἐκ τῶν συνθιασωτῶν, ἐκτὸς ἐὰν δὲν ὑπάρχωσι (παρόντες) τόσοι ἐκ τοῦ θιάσου, εἰς ὃν ἀνήκει ὁ θιασώτης. Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῆς εἰσαγωγῆς κατὰ τὴν μερικὴν τῶν φρατέρων σύνοδον μέχρι στ. 77. Τὰ δ' ἐφεξῆς ἀναφέρονται εἰς τὴν διαδικασίαν, τὴν γινομένην τὸ ἀκόλουθον ἔτος μετὰ τὴν εἰσαγωγὴν καὶ τὴν πρόχειρον ἀνάκρισιν ἐνώπιον τῶν πάντων φρατέ-

¹ Κατὰ ταύτην τὴν ῥητὴν μαρτυρίαν τῆς ἐπιγραφῆς πρέπει νὰ διορθωθῇ ἡ γνώμη τοῦ Buermann ὅτι ἐν τῷ ἄρκῳ τῶν φρατέρων περιείχετο ἡ φράσις οὐχὶ ἐκ γαμετῆς, ἀλλ' ἐξ ἐγγυητῆς (J. Jahrbüch. Suppl. Bd. IX, σ. 574).

ρων. Ἄλλ' ὅπως ἢ κατὰ τὴν ἀνάκρισιν μαρτυρία ὀρίζεται χάριν τῶν θιασωτῶν μόνων, διότι ὑποθέτομεν ὅτι περὶ τῶν γεννητῶν ὑπῆρχον ἤδη ἐν τοῖς προτέροις ψήφισμασιν ἐπαρκεῖς διατάξεις, οὕτω καὶ κατὰ τὴν διαδικασίαν περὶ θιασωτῶν μόνον πρόκειται (ἰδ. στ. 104). ὅθεν προηγούνται μὲν πάντοτε οἱ θιασῶται, ἀλλὰ καὶ πρόνοια λαμβάνεται δι' ἐπιβολῆς πρόστιμου, μὴ καὶ οὗτοι ψευδομαρτυρήσωσιν ἢ διαστρέψωσι τὰ δίκαια. - Τὸ ψήφισμα τοῦ Μενεξένου ἔχει πολὺ φανερόν τὸν σκοπόν. Φαίνεται ὅτι κατὰ τὴν ἀνάκρισιν καὶ τὴν διαδικασίαν δὲν εἶχον ἱκανὸν χρόνον οἱ φράτερες νὰ ἐξελέγχωσι τὴν γνησιότητα τῶν εἰσαγομένων παίδων. Διὰ τοῦτο ἐκρίθη εὐλόγον διὰ τῆς πρὸς τὸν φρατρίαρχον ἀπογραφῆς καὶ ἐκθέσεως τῶν ὀνομάτων ἱκανὸν χρόνον πρὸ τῶν Ἀπατουρίων νὰ δύνανται νὰ λαμβάνωσιν ἐπαρκῆ γνῶσιν «τῶν μελλόντων εἰσαγέσθαι» οἱ φράτερές των οἱ περὶ τὸν Δεκελείων οἶκον.

Ἐννοῶ ὅτι ἡ ὑπόθεσις αὕτη, δι' ἣς ἐξηγούνται, νομίζω, ἐπαρκῶς αἱ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ ἐπιγραφῇ ἀπορίαι, εἶνε ψιλὴ ὑπόθεσις· ἀλλ' εἶνε ὅμως τοιαύτη, ὥστε δὲν ἀναιρεῖ τὴν ἐκφρασθεῖσαν εἰκασίαν ὅτι τὸ ἐν Δεκελείᾳ ἱερόν ἦτο περιφανῆς ἔδρα τῆς φρατρίας τῶν Δημοτιωνιδῶν. Ὅ,τι ἡμεῖς νομίζομεν ἐπάναγκες πρὸς ἐξήγησιν τῶν ἐν τῇ παρουσίᾳ ἐπιγραφῆ ἀποριῶν, εἶνε ὅτι δὲν ἦτο ἡ μόνη, ὡς παραδέχεται ὁ Buermann ἔ. ἀ. καὶ μετ' αὐτοῦ ὁ Szanto ἔ. ἀ. Ἄν δὲ ἐν αὐτῇ ὑπῆρχε καὶ ναὸς τοῦ φρατρίου Διὸς καὶ οὐχὶ μόνον τέμενος μετὰ τοῦ ἐν αὐτῷ οἴκου καὶ ἐν αὐτῷ βωμός, καὶ ἂν ἡ ἀγορὰ τῶν Δημοτιωνιδῶν συνήρχετο ἐνταῦθα ἢ ἀλλαχοῦ, τοῦτο δὲν δύναμαι νὰ ἐξαγάγω ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς.

15 Σεπτεμβρίου 1888.

I. ΠΑΝΤΑΖΙΔΗΣ